

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania B. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z 9 maja 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił wnioskodawczyni B. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, która została uznana za całkowicie niezdolną do pracy od 5 października 2015 r. do 30 kwietnia 2017 r., ale w dziesięcioleciu przed datą powstania niezdolności do pracy (5 października 2005 r. - 4 października 2015 r.) nie wykazała ustawowo wymaganego pięcioletniego okresu.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z 30 marca 2017 r., sygn. akt III U [...], oddalił odwołanie wnioskodawczyni od powyższej decyzji.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 29 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...], na skutek apelacji wnioskodawczyni, zmienił wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzając go decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres

od 1 maja 2016 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r. (pkt I); przekazał wniosek o rentę za okres po dniu 30 kwietnia 2017 r. do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. (pkt II); oddalił odwołanie i apelację w pozostałym zakresie (pkt III); stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt IV), rozstrzygając o kosztach postępowanie (pkt. V i VI).

Wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył w zakresie pkt. I. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), przez przyznanie wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. w sytuacji, gdy wnioskodawczyni nie legitymuje się pięcioletnim okresem zatrudnienia wymaganym do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy - ani na datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, ani też na datę zgłoszenia wniosku o świadczenie rentowe.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, co uzasadnił brakiem podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres wskazany w pkt. I zaskarżonego wyroku ze względu na naruszenie art. 57 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 58 ust 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skarżący wskazał, że wnioskodawczyni w dziesięcioleciu na dzień powstania całkowitej niezdolności do pracy stwierdzonej orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, tj. od 5 października 2005 r. do 4 października 2015 r. udokumentowała okres zatrudnienia w wymiarze 4 lat 10 miesięcy i 16 dni, a w dziesięcioleciu od dnia zgłoszenia wniosku o rentę, po uzupełnieniu okresem opłacenia składki na ubezpieczenie społeczne rolników, tj. 16 marca 2005 r. do 15 marca 2016 r., wynoszący 4 lata 10 miesięcy 21 dni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2)

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w przypadku, gdy skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien w stosownym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa w Sądzie drugiej instancji zapadł wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - mimo bowiem oczywistego nawet naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo; postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

W ocenie Sądu Najwyższego, redakcja skargi kasacyjnej, zarówno podstaw kasacyjnych, jak i wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia tezy, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy ze względu na wskazane przez skarżącego naruszenie przepisów prawa materialnego. Z podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku wynika, że ubezpieczona na dzień 1 maja 2016 r. spełniła wymaganie 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu przypadającym przed tą datą i Sąd Apelacyjny przyznał świadczenie od tej daty, a nie od daty wniosku. Postawiony zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, z którym skarżący związał twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ignoruje istotę rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, który uznał, że może zmienić decyzję organu rentowego i przyznać prawo do renty, gdy jej odmowa w postępowaniu przed organem rentowym wynikała z niespełnienia warunku stażowego, a w toku postępowania sądowego warunek ten został

niewątpliwie spełniony. Taka możliwość jest akceptowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2000 r., II UKN 55/00, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 49; z 18 kwietnia 2001 r., II UKN 335/00, OSNP 2003 nr 1, poz. 19; z 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43; z 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 273 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 25/07, OSNP 2008 nr 19-20, poz. 293; OSP 2009 nr 4 poz. 45, z glosą R. Babińskiej-Góreckiej).

Z tego powodu, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.